

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΙΗΣΗ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Κωνσταντίνος
Ζαφειρόπουλος
γεννήθηκε το 2002
σε μια συνοικία
της Αθήνας,
το Παγκράτι.
Σπουδάζει
πληροφορική
και παράλληλα
ασχολείται με
το τραγούδι,
τη φωτογραφία αλλά
και τη συγγραφή.

 coolzafko@gmail.com

 [_zafko_](#)

ΑΠΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΙΗΣΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΟΣ

Κωνσταντίνος Ζαφειρόπουλος

Α' ΕΚΔΟΣΗ

Ιανουάριος 2023

ISBN:

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Κωνσταντίνος Ζαφειρόπουλος

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Κωνσταντίνος Ζαφειρόπουλος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ - ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
ON-LINE EMM. & ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Αφτέρωση

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γρήγορα...	9
Ραστώνη	11
Ίσως	13
Επτά αδερφές	15
Μοναχικό Ταξίδι	19
Επόμενη στάση	23
Εγώ	25
Χρονιά της Πέτρας	27
Δυο μέρες μετά	29
Οξύμωρο	31
Οικογένεια	33
Ώρα αλήθειας	35
Ταξίδια ζωής	37
Νατουραλιστής	39
Επιτύμβια πλάκα	41
Συνέντευξη	43
Άγνωστη Κυρία	44
Αστρόσκονη	47
Μην απογοητεύεσαι	49
Απόλογος	51

Γρήγορα...

Γρήγορα πέρασαν τα χρόνια
Γρήγορα πέρασαν και οι μήνες
Οι μέρες, οι ώρες, τα λεπτά
Γρήγορα το παρόν έγινε παρελθόν
Και το πολλά υποσχόμενο μέλλον μακρινή αθιβολή.

(Γρήγορα γεννήθηκα
Αργά πεθαίνω...).

Ραστώνη

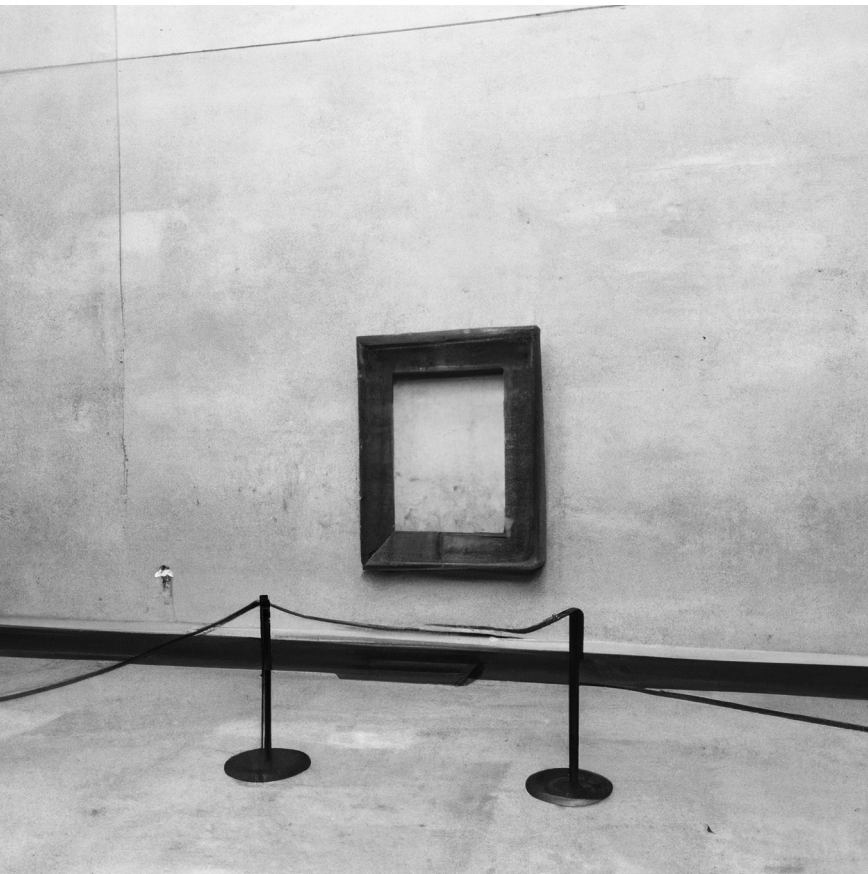
Φάγαμε. Ήπιαμε. Κοιμηθήκαμε.
Το επαναλάβαμε.

(Οι μέρες μας λιγοστεύουν,
οι νύχτες μας μεγαλώνουν,
το ξημέρωμα αργεί)

Σφάλλαμε. Μάθαμε.
Το επαναλάβαμε.

(Τα αστέρια αραιώνουν,
η μοίρα προδιαγεγραμμένη,
ο ουρανός σκυθρωπός)

Μόνοι Γεννηθήκαμε. Μόνοι Πεθάναμε.
Και τι καταλάβαμε;

Ίσως

Ίσως να ήταν η τυχερή μου μέρα.
Ίσως για μια φορά μετά από καιρό να πέρασα καλά.
Ίσως να τελείωσαν πια τα ίσως...

Σε κοίταξα, ίσως να ερωτεύτηκα
την πολλά υποσχόμενη ματιά σου.
Ίσως μου χαμογέλασες ίσως και όχι.

Ίσως σκέφτηκα να κλεφτούμε.
Να σε πάρω μαζί μου και όπου με βγάλουν
τα ακριβά σου χείλη, η αμφίβολη ματιά σου.

Εξάλλου ίσως πια να ήρθε η ώρα να ταξιδέψεις.
Το ξέρω καρδιά μου πως το Παρίσι είναι η πόλη του φωτός
και πως δεν θα την αφήσεις εύκολα μα..
Εντάξει, σταματάω ίσως και να έχεις δίκιο.
Ίσως τελικά να μην ξέρω τίποτα για σένα.

Το μόνο σίγουρο πια το όνομά σου.
Λίζα.

Επτά αδερφές

- Κορίτσια! Κορίτσια! Έχω νέα ο Πατέρας αποφάσισε να κάνει έκτρωση!
- «Έκτρωση;» αναρωτήθηκε η Lomonoson με μια στεναχώρια στο πρόσωπό της.
- Κρίμα και ήθελα να έχω μια μικρότερη αδερφή, βαρέθηκα να αγναντεύω μόνη μου τον Μόσχοβα.
- *«Μα καλά εσύ τι παραπονιέσαι πάλι; Τουλάχιστον είσαι η πιο ψηλή εγώ τι να πω που ο πατέρας με αδίκησε; Όλοι για εσένα μιλάνε ενώ για μένα.. Εμένα ούτε καν που με βλέπουν...»* διαμαρτυρήθηκε η Leningradskaaya.
- Σιωπή δεν έχεις δικαίωμα να μιλάς! Εσύ γεννήθηκες με την αρχοντιά του Ντούσκιν που τόσες γυναίκες έχει διακοσμήσει και την καθεμία με ένα περίτεχνο...
- Αχχ Ukraina σταμάτα πια βαρεθήκαμε να ακούμε για αυτόν! Ξέρουμε πόσο τον θαυμάζεις και πόσο θα ήθελες να σε είχε ντύσει αυτός αλλά μην ξεχνάς ότι μόνο εσύ μπορείς να παίζεις μπροστά στο άγαλμα του Σεβτσένκο... μην είσαι αχάριστη!
- Σσος κάντε ησυχία ακούω βήματα, κάποιος έρχεται.

- Κόρες μου γιατί τσακώνεστε πάλι; Εγώ σας έφτιαξα για να θυμίζετε τον θρίαμβο, για να κάνετε τα αδέρφια μας περήφανα για τον αγώνα τους και εσείς πολεμάτε η μια την άλλη;

Έπρεπε να το είχα σκεφτεί όταν σας έφτιαξα..

Αφού είστε έμβλημα του καπιταλισμού πώς να με καταλάβετε. Δεν έχετε καμία σχέση με εμένα!

- Μα πατέρα εσύ μας δημιούργησες, μονάχος...

Μοναχικό Ταξίδι

Έξω παγωνιά.
Μέσα υγρασία.
Όπως κάθε μέρα,
στέκομαι πάλι μόνος.

Δεν χάνω χρόνο,
αμέσως κοιτάζω το ρολόι.
Αθελα μου πριν καν το καταλάβω
εστιάζω στους δείκτες.
Ο ένας κινείται γρήγορα.
Σαν τη ζωή όλων έξω.
Ο άλλος βασανιστικά αργά.
Σαν τη ζωή όλων μέσα.

Ακούγεται μονάχα ένας μονότονος ήχος.
Τικ τακ τικ τακ.
Η ατμόσφαιρα θερμή, αποπνιχτικά υγρή.
Η αποβάθρα τόσο ζωντανή μα συνάμα νεκρή.
Όνειρα, γρήγορες ματιές, φιλοδοξίες ευδοκιμούν μέσα.
Όμως πριν προλάβουν να ανθίσουν
μαραίνονται αντικρίζοντας το έξω.

Το βλέμμα μου σταθερό, ακολουθεί τους δείκτες.
Το μυαλό μου στροβιλίζεται.
Χάνομαι στις σκέψεις που με περικυκλώνουν.
Σαν ένας αιώνιος λαβύρινθος
(Εμένα όμως ποιος θα με σώσει;
θα ενδιαφερθεί μια Αριάδνη για μένα;
θα μου χαρίσει το μίτο της;)

Κενό.

Αυτό σκέφτηκα και εγώ.

Οι δείκτες γυρνάνε τώρα αντίστροφα.

Τακ τικ τακ τικ.

Τακ.

Ο ήχος απλώνεται σε όλο τον χώρο
και εκεί που περιμένεις να τον διαδεχθεί
ο επόμενος χτύπος..

Σιωπή.

Κενό.

Αυτό σκέφτηκα και εγώ.

Το ρολόι ξάφνου μηδενίζει.
Είχε έρθει η ώρα.
Αντίο άγνωστοι γνωστοί μου.
Εύχομαι μια μέρα να τα ξαναπούμε.
Ίσως με λόγια, με ματιές ή έστω αφηρημένοι
κοιτάζοντας το ρολόι όπως σήμερα.

Το μετρό ήρθε.
Και εγώ κατεβαίνω στο τέρμα.

Επόμενη στάση

Τέλος διαδρομής,
End of train destination!

Ακούστηκε από το βρώμικο και χαλασμένο ηχείο του συρμού λίγο πριν επαναλάβει την βασανιστικά ίδια και ατέρμονη διαδρομή του.

Μια διαδρομή που όλο και πιο πολύ θυμίζει τη ζωή μου.
- 14/02/22

Εγώ

Μπερδεμένος
Ονειροπαρμένος
Νωχελικός
Οξυδερκής
Σακατευμένος

Χρονιά της Πέτρας

Όταν έδωσα πανελλήνιες τον χειμώνα της πρώτης καραντίνας
ένιωθα όπως ο Πατρίκιος τον χειμώνα του 53' στην Μακρόνησο.

Μόνος, έρημος, αδικημένος, ξεχασμένος
(Αιώνια).

Δυο μέρες μετά

Δυο μέρες μετά και είμαι άλλος άνθρωπος.
Τυχερός αλλά συνάμα και άτυχος.
Ικανοποιημένος όντας στιγμιαία ευτυχισμένος.
Για τις δυο προηγούμενες μέρες και κυρίως βραδιές...
Δεν έχουν αξία σε βάθος χρόνου αλλά
η απελευθέρωση και η ζωντάνια που προσδίδουν
με ωθεί να δουλέψω και να προσμένω
την επόμενη φορά που θα έχω να πω:
«Δυο μέρες μετά και είμαι άλλος άνθρωπος!»

Οξύμωρο

Νιώθω ότι έχω Πληγωθεί από έρωτα.
Μα δεν αγάπησα ποτέ καμία.

Οικογένεια

Από μικρός ήξερα ότι ήμουν προορισμένος
να κάνω μεγάλα πράγματα, να διαπρέπω.

Ποτέ όμως δε φανταζόμουν αυτό που θα ακολουθούσε.

Ακόμα και τώρα δεν ξέρω τι θα προκύψει.

Αν ξέρω κάτι όμως με σιγουριά είναι το εξής:

Μπορεί την αμμοθύελλα γαλήνιο χιόνι να σκεπάσει.

Μπορεί όμως και ο θάνατος τη ζωή να επισκιάσει.

Μπορεί το ρευστό ξάφνου στέρεο να γίνει και έπειτα αέρας.

Αλλά αν έχεις δίπλα την οικογένεια σου,

ό,τι και να συμβεί, στιγμή μην σε φοβίσει!

Ἦρα αλήθειας

Ἄπαξ και πεθάνεις ὅλοι σε αγαπούν,
ὅλοι σε θυμούνται.
Ὅσο ζεις ὅλοι σε μισούν,
ὅλοι σε απαρνιούνται.

Ταξίδια ζωής

Ο Κολόμβος ταξίδεψε
και ανακάλυψε την Αμερική.
Εγώ ταξίδεψα και ανακάλυψα
ότι η αγάπη δεν έχει σύνορα.

Νατουραλιστής

- Κανείς δεν πίστεψε σε εμάς.. Εκτός από τον θεό.
- Μα Κωνσταντίνε εσύ δεν πιστεύεις στον θεό.
- Ακριβώς!

Επιτύμβια πλάκα

Προσπαθήσαμε...

Συνέντευξη

Τότε η κ. Α. είπe «*τώρα θα ήθελα να μου πείτε μερικά λόγια για τον εαυτό σας.*»

Και ο κ. Κ. έσπευσε άμεσα να απαντήσει
«*Είμαι ένας παράφρων που το βλέπει λογικά, δηλαδή είμαι ρευστός στην ακινητοποιημένη ζωή, είμαι αγενής μα με ευγενική ψυχή...*»

«*Συγνώμη κύριε*» τον διέκοψε η κ. Α. «*αλλά δεν ήταν για εσάς η ερώτηση περιμένετε την σειρά σας παρακαλώ!*»

Άγνωστη Κυρία

«Ήταν πολύ άξιος άνθρωπος»

πρόσθεσε με παρηγορητικό ύφος η Άγνωστη Κυρία.

Στο δωμάτιο επικράτησε σιγή...

Από ευγένεια δεν μίλησε κανείς και όλοι περιμέναμε την Χήρα Θεία μου να πει κάτι.

Ήταν σκεπτική και το βλέμμα της χαμένο, στραμμένο στον αγαπημένο πίνακα του Θείου.

Κουνούσε αργά το κεφάλι της σαν να στροβιλιζονταν στο μυαλό της όλες οι στιγμές που είχε ζήσει με τον αείμνηστο Θείο.

Σηκώθηκα έτσι από το τραπέζι με προσεκτικές κινήσεις λες και αν έκανα θόρυβο θα ξυπνούσα τον Θείο που με ανοιχτά μάτια κοιμόταν στο άλλο δωμάτιο.

Την σιωπή έσπασε η μητέρα μου που ρώτησε ποιος είχε δώσει αυτό τον πίνακα στον Θείο μου.

Η δύστυχη Θεία μου της απάντησε ότι ήταν δώρο από τον επιστήθιο φίλο του ο οποίος μάλιστα από καλοσύνη του οργάνωσε όλα τα διαδικαστικά της ταφής του Θείου και πρόσφερε όσα χρήματα απαιτούνταν.

«Αυτοί οι φίλοι από τα παλιά είναι που χρειάζονται στις μέρες μας» απάντησε η μάνα μου.

«Στο τέλος βέβαια ο νεκρός ούτε τους φίλους δεν μπορεί να εμπιστευθεί» είπε με μια στεγνή φωνή η Άγνωστη Κυρία.

Αστρόσκοπη

Μόνος σαν τον άνθρωπο στη Σελήνη.
Δεν σάστισα, πήδηξα χωρίς δεύτερη σκέψη.
Ο άνθρωπος στη Σελήνη αιωρήθηκε για λίγο
και κάπως άτσαλα επέστρεψε ξανά στην θέση του
τινάζοντας ένα συνονθύλευμα Αστροσκοπής
και σεληνιακών πετρωμάτων γύρω από τα πόδια του.
Εγώ όπως και αυτός αιωρήθηκα για λίγο.
Πέφτοντας όμως έσπειρα εκτός από σκόνη και δάκρυα.
Είχα γίνει πια και εγώ Αστρόσκοπη...

Μην απογοητεύεσαι

Σε ένα κόσμο που καίγεται,
κοντεύω να καώ και εγώ..
Δε θα το επιτρέψω όμως,
γιατί θα ήταν άδικο για αυτούς
που είναι καμένοι από χέρι.

Απόλογος

Έλεγα πως η ζωή μου ήταν τέλεια.
Μέχρι που αντίκρισα τα μάτια σου.
Και κατάλαβα πόσο ψεύτης ήμουν τελικά.

